

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.060/2025/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Ügyvédi Iroda1 (cím8, ügyintéző: dr. Kúspér Zsolt ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1) felperesnek – a Ügyvédi Iroda2 (Cím9, ügyintéző: dr. Hyross Krisztina ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím2) alperes ellen munkavállalói azonnali hatályú felmondás jogkövetkezményei és munkabér követelés tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 24.M.70.803/2022/49. számú ítélete ellen a felperes által 50. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.860.000 (egymillió-nyolcszázhatvanezer) forint végkielégítést, 813.750 (nyolcszázötvenháromezer-hétszázötven) forint felmentési időre járó távolléti díjat, 200.000 (kétszázezer) forint munkabért, továbbá ezen összegek után 2022. szeptember 26. napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Az alperest megillető elsőfokú perköltséget 579.716 (ötszázhetvenkilencezer-hétszázötvenhat) forintra leszállítja és kötelezi az alperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 172.425 (százhetvenkétezer-négyszázhuszonöt) forint elsőfokú illetéket, az elsőfokú ítéletet egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 478.167 (négy-százhetvennyolcezer-százhatvanhét) forint másodfokú perköltséget az alperesnek.

Kötelezi az alperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 229.900 (kétszázhuszonkilencezer-kilencszáz) forint fellebbezési illetéket, a felperest terhelő 1.175.136 (egymillió-százhetvenötezer-százharminchat) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. február 25. napján meghozott 24.M.70.803/2022/49. sorszámú ítéletével elutasította a felperes keresetét, amelyben elmaradt munkabér, továbbá jutalom, ezen kívül munkavállalói azonnali hatályú felmondás jogkövetkezményeként végkielégítés és felmondási időre járó munkabér megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2003. július 2-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az cég1-vel. A munkaszerződésben a felek raktáros munkakört határoztak meg. Az cég1 2004. augusztus 31-ével beolvadt a jogelőd cég1-be, amely társaság később egyesült az alperessel, azaz a Alperes1-vel. A jogelőd cég1 Kft. és a Alperes1 azonos cégjegyzék és azonos adószám alatt működik.

[3] Az alperes havonta fizette a munkaszerződés szerinti munkabért a felperes számlájára. 2021. májusától jutalom címén is történtek havi kifizetések, 100-200.000 forint összegben, ezen kívül különböző összegek lettek átutalva munkabér címén. 2022. július 18-án a felperes jogi képviselője írásban fordult az alperes akkori ügyvezetőjéhez, egyéb érdekelttől az elmaradt munkabér megfizetése tárgyában. Arra hivatkozott, hogy az alperes és a felperes gazdasági társasága (cég2.) közötti vállalkozási szerződés alapján járó vállalkozói díjba beépített havi nettó 300.000 forint munkabért az alperes 2020 áprilisa óta nem fizeti meg. Az alperes elutasító választ adott.

[4] A felperes ezt követően 2022. szeptember 19-én a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (3) bekezdésére, 70. § (3) bekezdésére, 77. §, továbbá a 6. § (1) bekezdésére, 151. § (1) bekezdésére, 157. § (1) bekezdésére és 158. § (1), (2) bekezdésére hivatkozva azonnali hatályú felmondással megszüntette a munkaviszonyát. Az indokolás szerint a felek között volt egy szóbeli megállapodás havi nettó 430.000 forintos munkabérre vonatkozóan, amit az alperes részben a munkaszerződés alapján munkabérként, részben a vállalkozási szerződés alapján vállalkozói díj formájában fizetett meg. Az utóbbi, kézbe fizetett 300.000 forintos munkabért azonban önkényesen megvonta és 2020 áprilisa óta nem fizeti. A felperes arra is hivatkozott, hogy 2021. szeptember óta az ügyvezetővel kötött megállapodás alapján megillette havi 200.000 forint, az általa elvégzett jelentős többletmunkáért. Ezt az összeget sem fizette meg a munkáltató, ezért a havi

jövedelme kevesebb a megállapodás szerinti összeghez képest és mindez veszélyezteti a felperes és családja létfenntartását.

[5] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a perbeli időszakban az alperes, mint megrendelő és az cég2., mint vállalkozó, vállalkozási szerződést kötöttek az alperes üzleteiben megrendelt bélyegzők elkészítése, kiszállítása, illetve postázása tárgyában. A szerződés szerint a vállalkozó az alperes budapesti üzleteiben biztosította a bélyegző megrendelésekkel kapcsolatos egy napos szolgáltatást azzal, hogy az elkészített bélyegzőket ki is szállította, illetve vidéki helyszínekre kipostázta. A bélyegző készítéshez kapcsolódó gravírozási és élezési feladatokat is a vállalkozó végezte el a tulajdonát képező gravírozógéppel. A vállalkozó díjának kifizetése számla alapján történt, a megrendelő üzleteiben rendelt bélyegzők után járó árbevétel 60%-ának megfelelő összegben. A vállalkozási szerződés alapján a felperes állította ki a számlát, melyhez mellékletként tartoztak a bélyegző megrendelésekre vonatkozó adatok, a megrendelt bélyegzők darabszáma és bruttó ellenértéke feltüntetésével.

[6] Az elsőfokú bíróság a vállalkozási szerződés semmisségével kapcsolatos keresetet a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:63. § (1) bekezdése és az Mt. 27. § (1), (3) bekezdése alkalmazásával vizsgálta, figyelemmel a már hatályon kívül helyezett, a munkavégzés alapjául szolgáló szerződések minősítése során figyelembe veendő szempontokról szóló 7001/2005. (MK 170.) FMM-PM együttes irányelvre is.

[7] Megállapította, hogy egyéb érdekelt1 korábbi ügyvezető a tanúvallomásában a felperessel egyezően adta elő a vállalkozási szerződés létrejöttének körülményeit. Eszerint a felperes tett ajánlatot arra, hogy a bélyegzőket akkor készítő vállalkozó 70 %-os díjazása helyett, 60 %-ért elvállalja a bélyegzőkészítést. A vállalkozói szerződés alapján a felperes az alperes eszközén végezte a munkát és bérleti díjat fizetett az alperes székhelyén található ingatlan használatáért, ahol a bélyegzőkészítés történt.

[8] A bélyegzők készítése nem tartozott a felperes munkaszerződés alapján ellátandó feladatai közé. Az alperessel fennállt munkaviszonya alapján a gravírozó műhely vezetője volt és gravírozási feladatai voltak. A vállalkozási szerződésben rögzített bélyegzőkészítés vállalkozási jogviszonyban is elvégezhető volt, ezért a szerződés típusa megválasztásának szabadságából következően a szerződő felek dönthettek arról, hogy azt vállalkozási szerződés alapján látják el. A perben nem merült fel adat arra, hogy a bélyegzőkészítés folyamatát az alperes részéről bárki ellenőrizte, vagy utasítást adott a felperesnek, ezért nem volt megállapítható a munkaviszonyra jellemző alá-fölérendeltség. A felperes, illetve az ügyvezető perbeli nyilatkozataiból az volt megállapítható, hogy mindkét fél számára előnyös volt a vállalkozási szerződés megkötése. Az alperes elkerülte a munkabérrel járó közterheket, a felperes pedig vállalkozói díjként nagyobb összegű jövedelmet tudott realizálni.

[9] A vállalkozási szerződés nem munkaszerződést leplezett, hiszen az alperes, illetve a jogelődök és a felperes cége között több vállalkozási szerződés is létrejött, például takarítással kapcsolatban. A felperesi vállalkozásnak pedig voltak munkavállalói, egyebek között maga a felperes is be volt jelentve munkavállalóként a saját gazdasági társaságához. A vállalkozási szerződés tényét erősítette az is, hogy a bélyegzőkészítést korábban is vállalkozó látta el az alperes részére, a felperes hozzá képest adott kedvezőbb árajánlatot. Az alperes nem kívánt nagyobb járulékokat fizetni a munkabér után, ebből azonban még nem következett a vállalkozási szerződés semmissége. Az adott helyzetben nem volt tilalmazott vállalkozási szerződés létrehozása és a szerződő felek akarata a számukra kedvezőbb szerződés megkötésére irányult.

[10] Az elsőfokú bíróság azt is figyelembe vette, hogy a felperesi gazdasági társaság keresete alapján a vállalkozási szerződéssel kapcsolatban polgári per is indult a bélyegzőkészítéssel kapcsolatos vállalkozói díj tárgyában. Abban a perben az cég2. a vállalkozási szerződést érvényesnek tekintette. Erre tekintettel sem lehetett ugyanazt a szerződést jelen perben semmisnek, illetve színleltnek tekinteni. A vállalkozói díjba beépített munkabér kérdése, pedig azért nem volt vizsgálható, mert a felperes részleges érvénytelenségre nem hivatkozott.

[11] A felperes terhére értékelte, hogy a perbeli időszakra vonatkozó, 2020 áprilisától kiszámlázott bélyegzők megrendelése már nem voltak fellelhetők, holott a felek a vállalkozási szerződésben az iratok megőrzésében állapodtak meg. A felperes által becsatolt iratok nem támasztották alá a kereseti állításokat. Az alperes által becsatolt iratok nem a perbeli időszakra vonatkoztak és a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a releváns időszakot érintő bélyegző megrendelések az alperesnél fellelhetők.

[12] Megállapítható volt, hogy az alperes 2020. áprilisától, 2022. szeptemberéig, a munkaviszony megszűntetéséig, lényegesen magasabb összegű vállalkozási díjat fizetett az cég2.-nek, mint ami a bélyegző megrendelések alapján indokolt volt. Az eltérésekkel kapcsolatos körülmények azonban nem nyertek tisztázást a perben, ezért a többlet számlázás és kifizetés nem változtatott annak megítélésén, hogy a magasabb összegű vállalkozói díj nem minősült munkabérnek. A felperes ugyanis nem bizonyította, hogy a vállalkozói díj egy része munkabérnek minősült és az a munkaviszonya alapján illette meg.

[13] egyéb érdekelt2 tanú azt adta elő, hogy neki is volt külön egy vállalkozói szerződése az alperessel fennállt munkaviszonya mellett. Egyetlen tanúvallomás alapján azonban nem lehetett megállapítani, hogy a munkabérek kifizetésének ez volt az általános gyakorlata az alperesnél, mert a tanú kizárólag a saját jogviszonyára nyilatkozott.

[14] tanú2 alperesi munkavállaló tanúvallomása azt támasztotta alá, hogy a felperes a munkaviszonya keretében gravírozási feladatokat végzett, a vállalkozási szerződés bélyegzőkészítésre és kiszállításra, illetve villanyszerelésre irányult. A felperes a műhely használatáért bérleti díjat fizetett, a vállalkozási szerződés megkötésekor a bélyegzőkészítés

céljából még gépet is vásárolt. A tanú azt állította, hogy a vállalkozási szerződés a felperes munkabérét is tartalmazta, konkrétumokat azonban nem adott elő. Ezért a vallomása nem igazolta azt a kereseti állítást, hogy a bélyegzőkészítés tárgyában létrejött vállalkozási szerződés színlelt volt és az a felperes munkabért leplezte. Ezzel szemben az volt megállapítható, hogy a felperes a bélyegzőkészítést vállalkozási szerződés keretében látta el, ez alapján rendszeresen számlát állított ki az alperes, illetve az alperesi jogelőd részére. Jelen peres eljárásig nem tette vitássá a vállalkozási szerződés érvényességét, különösen arra figyelemmel, hogy a saját vállalkozásában ő maga is munkavállalóként volt bejelentve.

[15] Nem volt jelentősége tanú3 alperesi munkavállaló tanúvallomásának sem. A tanú előadta, hogy a felperesi vállalkozás magasabb összegű díjat számlázott ki a ténylegesen elkészített bélyegzők árához képest. Az elsőfokú bíróság azonban ezzel szemben a felperes személyes nyilatkozatának tulajdonított jelentőséget, amely szerint a bélyegző készítéséhez szükséges anyagokat maga szerezte be és vásárolta, vagyis nem az alperes alapanyagait használta fel. Mindez a vállalkozási szerződés érvényességét támasztotta alá.

[16] Az előbbi bizonyítékok értékeléséből az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem bizonyította a vállalkozási szerződés színlelt voltát. Figyelembe vette az ítélkezési gyakorlatot is, amely szerint a tisztességes joggyakorlás követelményét sérti, amennyiben a fél olyan jövedelmet kíván érvényesíteni a perben, amelyet az adófizetési kötelezettség elkerülésével szerzett meg. A fekete gazdaságból származó jövedelem, ezért nem érvényesíthető a munkaügyi perekben sem.

[17] A jutalommal kapcsolatban a felperesnek kellett bizonyítani az ügyvezetővel kötött megállapodás körülményeit és azt, hogy az ebből eredő kötelezettségét az alperes nem teljesítette. Figyelembe kellett venni, hogy a jutalom olyan juttatás, amelynek biztosítása a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozik és arra a munkavállaló nem szerez alanyi jogosultságot. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy az alperes kifejezetten megígérte neki a jutalmat. A bérjegyzékeken valóban szerepelt jutalom kifizetése, de a felperes arra vonatkozó bizonyítást nem ajánlott fel, hogy pontosan milyen feltételekkel lett megígérve a jutalom, azt sem bizonyította, hogy ez a juttatás 2022. augusztusára megillette. A bérkülönbözet megfizetése iránti keresetet ezért az elsőfokú bíróság elutasította.

[18] A felperes által kibocsátott azonnali hatályú felmondás jogszerűségét az Mt. 78. § (1) bekezdése alapján vizsgálta. Kifejtette, hogy a munkavállaló azonnali hatályú felmondását megalapozza, amennyiben a munkáltató nem fizet számára munkabért, vagy a megállapodáshoz képest kevesebbet fizet.

[19] A felperes ezzel kapcsolatban azt állította, hogy azért szüntette meg azonnali hatállyal a munkaviszonyát, mert a vállalkozási díjba beépített munkabért, amelynek összege havi nettó 300.000 forint volt, az alperes 2020. áprilisától nem fizette számára. Ezen kívül nem fizette ki a 2022. augusztusi jutalmat sem, amely ténylegesen más munkavállalók helyettesítéséért járó többlet munkavégzés ellentételezése volt.

[20] Az azonnali hatályú felmondás indokainak jogszerűségét a felperes érdekében állt bizonyítani. A vállalkozási szerződés érvényessége körében kifejtettek azonban ebben a körben is irányadóak voltak. Eszerint nem lehetett megállapítani, hogy a vállalkozási díjba a felek beépítették a felperes munkabérének egy részét. Mindebből az is következett, hogy a munkabér kifizetés elmaradása sem volt bizonyított. A perben becsatolt okirati bizonyítékok alátámasztották, hogy a munkaszerződésben meghatározott és a bérjegyzékeken rögzített munkabért az alperes rendszeresen megfizette, ezért ezzel kapcsolatos kötelezettségszegés nem volt bizonyított. A jutalommal kapcsolatban sem lehetett munkáltatói mulasztást, kötelezettségszegést megállapítani, ezért az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás jogkövetkezményei tárgyában is elutasította a keresetet.

A felperes fellebbezése

[21] A felperes elsődleges fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes 2023. június 29-i keresetváltoztatásnak megfelelő marasztalását kérte az elmaradt munkabér, illetőleg az azonnali hatályú felmondás jogszerűségének jogkövetkezményei tekintetében. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítására irányult.

[22] Kifejtette, az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a kereseti érvelést és az alkalmazandó jogszabályokat, továbbá a bizonyítás eredményét okszerűtlenül mérlegelte, lényeges bizonyítékokat, felperesi előadásokat figyelmen kívül hagyott, iratellenes megállapításokat is tett, emiatt kirívóan okszerűtlen és ellentmondásos következtetésekre jutott.

[23] Az Mt. 6. § (2) bekezdés, 16. § (1), (3) bekezdés, 29. § (2) bekezdés, 31. §, 42. § (2) bekezdés b) pontja, 69. § (1), (2) bekezdése, 77. § (3) bekezdése, 78. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdése, 157. § (1) bekezdése, 158. § (1), (2) bekezdése, 161. §, 162. §, a 286. § (1) bekezdése és 287. § (2) bekezdés b) pontja, illetve a 27. § (2), (3) bekezdése, továbbá a Ptk. 6:63. § (1) bekezdése és 6:92. § (2) bekezdése és a Pp. 279. § (1) bekezdése, 346. § (5) bekezdése megsértésére hivatkozott.

[24] Az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait kérte figyelembe venni a fellebbezés elbírálása során. Kifejtette, hogy 2003. július 2-től, 2022. szeptember 19-ig állt fenn a felek közötti munkaviszony a jogelődöknél történt foglalkoztatást is figyelembevéve. Az alperes székhelyén, a Cím2 alatt végzett munkát. A munkaköre raktárosként lett megjelölve, de ténylegesen sohasem látott el ehhez kapcsolódó feladatokat. Bizonyítottan sokrétű feladata volt, aminek része volt a cipőélezés, gravírozás, új munkavállalók betanítása, gépek szerelése, karbantartása, egyéb, más rendszeres, illetve nem rendszeres feladatok.

[25] A munkaviszony megszűnésekor, 2022 szeptemberében a havi rendszeres jövedelme a következőkből állt. A munkaszerződése alapján a minimálbért, vagyis bruttó 265.000 forintot minden hónapban átutalta az alperes. Ezen felül megillette bruttó 200.000 forint jutalom, ezt a bérjegyzékek megfelelően tartalmazták, mint bejelentett munkabért. Ez alapján nettó 309.225 forint munkabért fizetett az alperes. Ezen felül további munkabér is megillette a munkaviszonya alapján, amit az alperesnek a vállalkozási szerződés alapján kellett megfizetni és ezzel együtt jött ki a megállapodás szerinti nettó 430.000 forintos havi jövedelme. Ezt az összeget 2020. márciusáig az alperes minden hónapban, a felek megállapodásában meghatározott módon megfizette. 2020. áprilisától azonban a vállalkozói díjba beépített munkabér megfizetésére már nem került sor.

[26] A vállalkozói szerződésre vonatkozó díjazás csak színlelt volt, mert a havi vállalkozói díj valójában a bélyegzőkészítésért járó díj mellett, a felperes és más munkavállalók munkabérét is tartalmazta. Ezeket a munkabérek a vállalkozói díjba bújtatva fizette meg az alperes. Ez úgy valósult meg, hogy a vállalkozói díj magasabb összegben lett kiszámlázva, mint amilyen összegben bélyegzőkészítés történt a vállalkozási szerződés alapján. Ebből a többletből lett kifizetve a felperesé mellett, más munkavállalók munkabérének egy része is. Lényegében ez egy nettó munkabér különbözet volt, amit az alperes nem munkabérként, hanem a felperesi társaságnak járó vállalkozói díjként fizetett. Ez a rendszer évekig működött, de 2020 áprilisában az ügyvezető közölte, hogy a felperes ezeket a díjakat a számlába ne építse be, mert nem fogja megfizetni. Tekintettel arra, hogy a felek között több évtizeden át fennállt a munkaviszony, a felperes munkavállalóként és vállalkozóként is az alperestől függött, hosszú ideig várt és bízott abban, hogy az alperes el fog vele számolni.

[27] Az alperes a keresetben megjelölt összeget az Mt. 16. §-ára tekintettel is köteles megfizetni, mert saját elhatározásából vállalta a havi összesen nettó 430.000 forintos munkabér kifizetését, a nála kialakult szokásoknak megfelelően részben munkabér, részben vállalkozói díj címen. Ugyanez volt a gyakorlat más munkavállalók esetében is. A felperes a munkavégzési kötelezettségének folyamatosan, a munkaviszony teljes időtartama alatt valamennyi feladat tekintetében eleget tett. Az alperes azonban 2020. áprilisától önkényes döntése következtében, a munkabér egy részét nem fizette meg, ezzel megszegte az Mt. 42. § (2) bekezdését és az Mt. 6. § (2) bekezdését is.

[28] A felperes a jutalommal kapcsolatban is vitatta az elsőfokú ítéletet. Az alperes 2022. júliusára végül megfizette a korábbi gyakorlatnak és a vállalásnak megfelelően a bruttó 200.000 forint jutalmat, azonban augusztus hónapra felhívás ellenére sem fizetett. Ez a juttatás a jelentős többletmunkáért illette meg, annak megfizetését az alperes vállalta. Az augusztusi kifizetés elmaradása, pedig megalapozta a 2022. szeptember 19-i azonnali hatályú felmondást, ezért az jogszerű volt.

[29] Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy az alperes lényegesen magasabb összegű vállalkozói díjakat fizetett ki a felperesi cégnek, mint ami a bélyegző

megrendelések alapján indokolt volt. A becsatolt havi forgalmi jelentések alapján bizonyított, hogy jóval magasabb összegű díj lett kiszámlázva. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak, hogy ez a különbség a felperest megillető munkabér volt. A munkabér nagyságrendjét alátámasztotta, hogy a felperes a munkaviszonya alapján sokféle feladatot látott el, amelyek mind az alperes tevékenységi köréhez kapcsolódtak (cipőélezés, gravírozás, betanítás, gépek szerelése, karbantartása). A munkaszerződésen felüli munkabért az alperes egy külön szerződés alapján járó díjba építette be. Ezt egyértelműen alátámasztotta egyéb érdekelt² és tanú² tanúvallomása. egyéb érdekelt² tanúvallomásával kapcsolatban, a szerződés elnevezésétől függetlenül annak volt jelentősége, hogy az alperestől kapott juttatás egy része munkabérként, másik része pedig névlegesen egy másik szerződés díjaként lett kifizetve, de valójában az is a munkabérének minősült. tanú² könyvelő volt az alperesnél és egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a felperesi vállalkozás díjában több munkavállaló munkabére is benne volt.

[30] egyéb érdekelt¹ akkori ügyvezető és élettársa tanú³, elfogult tanúnak minősültek. Ennek ellenére maguk is úgy nyilatkoztak, hogy a felperes cége jelentősen nagyobb összegű vállalkozói díjat számlázott ki, mint ami a bélyegzők elkészítéséért indokolt volt. A homályos és észszerőtlen magyarázatoknak a vállalati szintű hibahatár kapcsán nem volt jelentősége ahhoz képest, hogy az alperes más típusú szerződés díjazásaként biztosította a munkabér egy részét a felperesnek és ennek adóelkerülési célja volt.

[31] A 2025. február 5-i előkészítő iratát is kérte figyelembe venni a fellebbezés részeként. Kifejtette továbbá, hogy az alperes az általa becsatolt okiratokkal sem tudta cáfolni a felperesi állításokat. Az F/23. sorszám alatt csatolt okirat is a munkabér kifizetés tényét támasztotta alá, mivel azon egyéb érdekelt¹ személyes megjegyzése volt. Átírta az összegeket, tételesen megjelölte azokat a személyeket, akiknek a munkavégzése az alperes érdekkörébe tartozott és összecszerűen is megjelölte a részükre kifizetett juttatásokat. Ez azt a kereseti állítást támasztotta alá, hogy a felperes cégének vállalkozói díja a felperes mellett más alperesi munkavállalók munkabérét is tartalmazta. A kifejtettek alapján bizonyított, hogy a szerződés létrejöttét szorgalmazó alperes tényleges akarata nem vállalkozói jogviszony létrehozására irányult, hanem a munkabért terhelő adók részleges elkerülésére.

[32] A számlák mellékletét képező elszámolások is alátámasztották, hogy ténylegesen nem annyi bélyegzőt gyártottak le, mint amennyire a számla ki lett állítva az alperes részére. Az ún. központi műhelyben kevés megrendelés volt, ehhez képest a felperesi havi elszámolások jóval nagyobb megrendelésszámmal rögzítettek. Ezt az eltérést az indokolta, hogy olyan összeget lehessen kiszámlázni, amiből az anyagköltség mellett kijön a felperes és több alperesi munkavállaló munkabére is.

[33] A felperes az összes feladatát ugyanazon a munkavégzési helyen látta el a munkaidejében, ezek egymástól nem különböztek el. A munkáját az alperes utasításai szerint végezte, azokat az alperes a tevékenység jellegéhez igazodóan ellenőrizte. Az ellenőrzést az elsőfokú eljárás során becsatolt hangfelvételek is alátámasztották, a felperes, tehát beszámolt az ügyvezetőnek az ellátott feladatokról. Az elsőfokú bíróság azonban ezeket a

hangfelvételeket egyáltalán nem vette figyelembe és ennek indokait sem közölte. Nem vette figyelembe továbbá a keresetváltoztatásban kimutatott adatokat, a becsatolt számlákat, azok mellékleteit és a különbség tényét, okait. A felperesi bankszámlakivonat adatait sem értékelte. Az alperes nem tudta cáfolni a 2023. január 31-i előkészítő iratban foglaltakat sem, ahol részletesen levezette a bűjtatott munkabér kifizetésének a módját, az elszámolások részleteit.

[34] A vállalkozói szerződés érvénytelensége nem volt tárgya a pernek és az sem, hogy a bélyegzőkészítés színlelt szerződés volt-e. Az elsőfokú bíróság iratellenesen hivatkozott az ítéletben arra, hogy mi volt az érvénytelenséggel kapcsolatos kereset. Nem azt állította, hogy a vállalkozási szerződés volt színlelt és az munkaviszonyt leplezett, hanem azt, hogy a vállalkozói díjra vonatkozó rész volt színlelt, mivel abban benne volt a felperes és más munkavállalók munkabére. Ezért tért el a kiszámlázott díj összege a vállalkozás alapján ellátott feladatokhoz képest. Jelen pernek nem volt tárgya a vállalkozói szerződésben meghatározott díj kifizetése. Ezért az elsőfokú bíróság tévesen utasította el a keresetet arra hivatkozva, hogy a vállalkozási szerződés nem volt színlelt és jogszabálysértő. Ezzel szemben annak a bizonyított ténynek kellett volna jelentőséget tulajdonítani, hogy a vállalkozói szerződésben kikötött díjhoz képest többlet lett kiszámlázva azért, hogy az alperes így fizesse ki a munkavállalói munkabérének egy részét. A kiszámlázott díj tekintetében részleges érvénytelenség állt fenn, amire a felperes jogszabályhely megjelölésével hivatkozott. Az elsőfokú bíróság felhívására 2024. április 3-án keresetváltoztatást nyújtott be, amit fenntartott az elsőfokú eljárás során.

[35] A vállalkozási szerződés egy jól elkülöníthető része, ami a díjazásra vonatkozott, érvénytelen volt. Maga a szerződés azonban e kikötés nélkül is érvényes, mivel a felek vélelmezhetően az érvénytelen rész nélkül is megállapodtak volna. A szerződés e részéhez nem fűződik joghatás, mert a vállalkozási szerződés 8. pontjában meghatározott vállalkozói díj valójában bűjtatott munkabért is tartalmazott. Ezt a perbeli bizonyítékok egyértelműen alátámasztották.

[36] Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul utasította el a jutalommal kapcsolatos keresetet is és emiatt téves következtetésekre jutott az azonnali hatályú felmondás indokai tekintetében. A jutalom címén fizetett összeg a többletmunkáért járó munkabér volt, amit az alperes vállalt megfizetni. Ennek az volt az előzménye, hogy 2020. tavaszát követően több munkavállaló is megszűntette a munkaviszonyát az alperesnél, a feladataikat a felperes vette át. Ezért abban állapodtak meg 2021. júniusában az ügyvezetővel, hogy ezekért a többletfeladatokért jutalom címén fog munkabért fizetni az alperes. A saját munkaköri feladatai mellett Egyéb személy 1 és Egyéb személy 2 munkaköri feladatait kellett ellátnia.

[37] A hangfelvétel igazolja, hogy az alperes a 2022. augusztus hónapra járó összeget egy fegyelmezési eszköznek tekintette és nem akarta megfizetni a felperes számára. A megbeszélés alapján az is megállapítható, hogy az alperes erre kötelezettséget vállalt. Az ügyvezető sem cáfolta a tanúvallomásaiban, hogy a jutalom kifizetésének mi volt az

előzménye. A munkabér kifizetésének az elmaradása, tehát bizonyított és mindez megalapozta a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[38] Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a munkaviszony mellett a felperes több különböző tárgyú vállalkozási jogviszonyt is létesített az alperessel, a tulajdonában lévő cég2.-n keresztül. A felperes gazdasági társaságát azonban idő közben adóhatósági eljárások következtében megszüntették.

[39] Az alperes a felek közötti munkaviszonnyal összefüggő kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette. Ezzel kapcsolatban minden hónapban pontos elszámolás, bérszámfejtés készült, az alperes átutalta a felperes munkabérét, amit a munkaviszony időtartama alatt a felperes egyszer sem vitatott. A keresetben megjelölt kétéves időtartamban sem panaszolta a munkabér kifizetését, fenntartotta az alperessel munkaviszonyát és ezzel párhuzamosan a vállalkozási szerződéseket is. Nem kifogásolta, hogy valamilyen követelése nem lett teljesítve a cége, vagy saját maga számára.

[40] A felperesi vállalkozás által kiállított számlák a tényleges teljesítéshez igazodtak, nem valós állítás, hogy a felperes jelentős többletet számolt el. Ezért alaptalan az a hivatkozás is, hogy a különbözetből fizette ki magának a munkabére egy részét. Ilyen megállapodás a felek között nem jött létre sem szóban, sem írásban. Az alperes által kifizetett számláknak munkabért kompenzáló, kiegészítő célja nem volt.

[41] A felperes nem bizonyította, hogy nettó 430.000 forintos havi munkabérben állapodott meg az alperessel. Az alperesi dokumentumokat megpróbálta félreértelmezni az elsőfokú eljárás során. 2020. tavaszától az alperesnél igazoltan 40 %-os árbevétel csökkenés történt. Erre a felperesnek nem volt érdemi rálátása, ezért az ezzel kapcsolatos állításai sem valósak. Az általa kitalált 430.000 forintos nettó munkabér nincs arányban azzal sem, hogy a felperes a korábbi vállalkozó helyett milyen díjazásért vállalta a bélyegzők készítését. A felperes konkrét számításokat sem jelölt meg. Nem tudta levezetni a rendelkezésre álló iratokból, hogy pontosan milyen összegű munkabéreket kapott. Bújtatott munkabér kifizetésére nem került sor.

[42] Az elsőfokú bíróság a jutalom tárgyában is megalapozottan döntött. A jutalom a teljesítmény utólagos elismerése, annak odaítélése a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozik. A felperes a jutalmat a havi távolléti díjába beszámítandó kötelezően adandó juttatásnak tekintette, holott az alperes nem bízta meg többletmunkával és nem is jött létre jutalomra vonatkozó, kötelező jellegű megállapodás közöttük.

[43] Az cég2. és az alperes érdekeltségi körébe tartozó cég4. közötti jogvita azzal kapcsolatos, hogy ettől a cégtől bérelte az ingatlant a felperes cége, azonban a bérleti díjakkal tartozott. A bírósági eljárás következménye volt a felperesi társaság megszüntetése, amikor az adósság behajtására került sor. Ezen kívül az cég2. nevében a felperes az alperessel szemben polgári pert is indított a vállalkozói díj megfizetése iránt, azonban a keresetétől később elállt, de a perköltséget nem fizette meg. A végrehajtási eljárás megszüntetése iránt is eljárást indított a felperesi társaság, azonban ez is elutasításra került. Megállapítható, hogy a felperes tulajdonában lévő cég2. többmillió forinttal tartozik az alperesnek, aminek a behajtása kétséges. Emiatt próbál a felperes jelen perben egy megalapozatlan igényből bevételhez jutni.

[44] A felek közötti több jogviszony hosszú éveken át zavartalanul fennállt, a felperes soha nem hiányolt egyetlen kifizetést sem. A perben a számla kiállításával kapcsolatos körülményekre hivatkozott, de nem tett eleget a vállalkozási szerződésben vállalt azon kötelezettségének, hogy a rendelési adatokat egy évre visszamenőleg őrizze meg. Nem bontotta fajtára, üzletre a szerződéses időszakban a bélyegző megrendeléseket és nem őrizte meg az annak alapjául szolgáló dokumentumokat, holott ez is a feladata volt. Egyetlen teljes, üzleti megrendeléseket is tartalmazó számlát sem csatolt és olyan dokumentumokra alapítja az igényét, amelyet saját maga dolgozott ki annak érdekében, hogy jogtalan előnyre tegyen szert. Ezek azonban nem támasztották alá a kereseti állításait. Az általa megjelölt tanúk szavahihetősége, elfogulatlansága pedig megkérdőjelezhető volt.

[45] Az alperes vitatta a más munkavállalókkal kapcsolatos díjazás kérdését is. Egyéb személy 3 nem az alperessel, hanem a felperes cégével állt szerződéses jogviszonyban, tevékenysége is az Cég2 működéséhez kapcsolódott. A felperes valójában a saját cége működéséhez igénybe vett magánszemélyek fizetését kívánja utólag az alperessel megfizettetni, aminek az az előzménye, hogy az alperesi munkavállalóktól a munkaidő után kért segítséget a saját cége feladatainak az ellátásához. Az F/23. számú iratból megállapítható, a felperesnek az volt a célja, hogy az alperestől kapjon támogatást a költségei fedezésére. A felperes cége minimális létszámmal rendelkezett, akik pedig az alkalmazottai voltak, (Egyéb Személy 4, Egyéb személy 5) nem a bélyegzőkészítésben vettek részt.

[46] 2009-2019. között a felperes cége havonta egy számlát nyújtott be az alperesi társaságnak a vállalkozási szerződésben foglaltak szerint. 2019-től, amikor már romlott az Cég2 pénzügyi helyzete, akkor heti gyakorisággal adott be számlákat rövid fizetési határidővel. 2021-ben az adóhatóság végrehajtást indított a felperes cégével szemben, erről azonban elmulasztotta tájékoztatni az alperest. Később az alperes megszüntette a készpénzfizetési gyakorlatot, és kizárólag átutalással teljesített. Ezt követően szüntette meg a felperes a munkaviszonyát.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[47] A felperes fellebbezése részben alapos.

[48] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a vállalkozási szerződés alapján igényelt munkabér tekintetében érdemben helyesen döntött, azonban a jutalom címén igényelt munkabér és az azonnali hatályú felmondás tárgyában az elsőfokú ítélet megváltoztatása volt indokolt.

[49] A felperes az Cég2 és az alperesi jogelőd között 2009-ben létrejött vállalkozási szerződésben kikötött vállalkozói díj egy részét munkabérnek tekintette és ennek 2020. áprilisától történő megfizetésére kérte kötelezni az alperest a vállalkozási szerződés érvénytelenségére, illetve részleges érvénytelenségre hivatkozva. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felperes, mint érdekelt, nem bizonyította az Mt. 27. § (2) bekezdésére figyelemmel a vállalkozási szerződés érvénytelenségét, azaz semmisségét.

[50] A felperes az alperes korábbi ügyvezetőjével egyezően a perben azt adta elő, hogy ő kezdeményezte a bélyegzőkészítésre vonatkozó vállalkozási szerződés megkötését és a saját cége nevében kedvezőbb ajánlatot adott a feladatot korábban végző szerződéses partnerhez képest. A peradatok alapján az is megállapítható volt, hogy a vállalkozási szerződés bélyegzők elkészítésére és kiszállítására, illetve speciális gravírozási munkák elvégzésére irányult, amit az alperesi cégcsoporttól bérelt helyszínen, a felperes és az alkalmazottai végeztek. A felperes a munkaviszonya alapján a gravír műhelyt vezette, a vállalkozási szerződés pedig a vállalkozó eszközeivel történő bélyegzőkészítésre vonatkozott. A felperes munkaviszonya alapján ellátandó feladatai és a vállalkozói tevékenység, tehát egymástól egyértelműen elkülönült, erre egyébként egybehangzóan nyilatkoztak a felek és a tanúk.

[51] Az elsőfokú bíróság helyes megállapítása szerint, a munkaviszonyban és polgári jogviszonyban is ellátható tevékenységek esetén a felek szabadon dönthetik el, hogy milyen jogviszonyt létesítenek. Jelen esetben a bélyegzőkészítési munkára egy polgári jogi szerződést hoztak létre, amit a felperes részben személyesen, részben az alkalmazottai útján látott el. A jelzett tevékenység nem csak munkaviszony keretében volt ellátható. A vállalkozóként szerződő fél nem is magánszemély, hanem egy gazdasági társaság volt. A kifejtettek, tehát egyértelműen kizárták a tevékenységgel kapcsolatos színlelt munkaviszony megállapítását.

[52] A felperes a fellebbezésében alappal hivatkozott arra, hogy elsőfokú ítéletben kifejtettekkel szemben a keresetében részleges érvénytelenségre is hivatkozott. Az elsőfokú bíróság érdemi döntése, a kereset elutasítása ennek ellenére helytálló volt, mert az elsőfokú bíróság a döntés indokai között kitért a vállalkozói díjba épített munkabér kérdésére is. A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok és peradatok alapján, a jogi indokolást ezért azzal egészíti ki, hogy a kereset a részleges érvénytelenség kérdésében is alaptalan volt az alábbiakra tekintettel.

[53] A perben a felperes érdekébe tartozott annak bizonyítása, az alperessel úgy állapodtak meg az írásbeli munkaszerződéshez képest magasabb összegű munkabérben, hogy azt a konkrétan megjelölt vállalkozási szerződés díjába építették be. A felperes azonban az alperes következetes vitatásával szemben nem bizonyította, hogy az alperes ügyvezetőjével nettó 430.000 forint havi munkabérben állapodtak meg, ebből következően az sem igazolt, hogy a vállalkozási szerződés alapján számlázott díjazás egy része – a szerződés érvénytelen részeként – a felperes és más munkavállalók munkabérére vonatkozó megállapodást leplezett. Az a tény, hogy a felperes az írásbeli munkaszerződéshez képest más és sokkal bővebb feladatokat látott el, továbbá az cég2. nevében a tényleges teljesítéshez képest nagyobb összegeket számlázott, nem pótolta annak bizonyítását, hogy kivel, mikor, pontosan milyen tartalmú szóbeli megállapodást kötött a saját és mások munkabérére és annak kifizetési technikáira vonatkozóan. A felperesi vállalkozásnak egyes alperesi munkavállalók is végeztek munkát, ezért az az irat, amin az ügyvezető feljegyzése található, egyes munkavállalók monogramja mellett konkrét összegek feltüntetésével, nem volt alkalmas a kereseti állítások bizonyítására. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte egyéb érdekelt² és Tanú² vallomását is, figyelemmel arra, hogy az általuk elmondott magatartás, valósága esetén jogellenes magatartást valósít meg, amire a maga is felróhatóan eljáró felperes nem alapíthat jogot. Mindezek alapján a vállalkozási szerződés részleges érvénytelenséggel összefüggő munkabér igény is alaptalan volt.

[54] A másodfokú bíróság a jutalom címén kifizetett havi juttatásokkal összefüggésben azonban alaposnak találta a fellebbezést, mert eltérő következtetésekre jutott a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján.

[55] A felperes hivatkozása szerint az általa végzett többletmunkáért havi rendszeres munkabérben állapodtak meg az ügyvezetővel. A fellebbezési eljárásban nem vitatott ítéleti tényállás, továbbá a becsatolt bérjegyzékek szerint az alperes hosszabb időn keresztül, 2021. májusától havonta a munkabérrel egy időben bruttó 200.000 forintot fizetett a felperesnek jutalom címén. Az alperes a perben nem vitatta, hogy mindez egybeesett azzal az időszakkal, amikor több munkavállaló távozott és a felperesre emiatt több feladat hárult. Írásbeli munkaszerződés módosítás valóban nem készült, de a bérjegyzékek azt igazolták, hogy az alperes minden hónapban, rendszeresen teljesített és ebből lehetett következtetni a juttatás céljára, rendeltetésére.

[56] A jutalom olyan munkabérnek minősülő külön juttatás, amit a munkáltató általában ösztönző célzattal, hosszabb időszak munkavégzése alapján fizet a munkavállaló részére. Jelen ügyben azonban az alperes havi rendszerességgel, a munkabér esedékességekor fizetett 200.000 forintot, a felperes többlet munkája ellentételezéseként. A bírói gyakorlat szerint pedig munkabérnek kell tekinteni minden, a személyes munkavégzés ellentételezéseként adott díjazást, függetlenül annak elnevezésétől (BH2008.252., BH2001.396.). A kifejtettekben az következett, hogy a felek a munkaszerződést a munkabér vonatkozásában módosították, ezért a havi 200.000 forint a munkabér része volt az elnevezésétől függetlenül.

[57] Nem volt vitatott, hogy az alperes a korábbi hónapok gyakorlatával ellentétben 2022. augusztus hónapra 200.000 forint munkabért nem fizetett meg, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset szerint kötelezte az alperest ezen összeg megfizetésére.

[58] A felperes 2022. szeptember 19-én azonnali hatályú felmondással megszüntette a munkaviszonyát, amelyet azzal indokolt, hogy a munkabére egy részét korábban a vállalkozása által kibocsátott számla alapján fizette az alperes, azonban 2020. április hónaptól az így járó havi nettó 300.000 forint munkabért megvonta. Emellett hivatkozott az általa ellátott jelentős többletmunkáért fizetett havi 200.000 forint augusztusi elmaradására is.

[59] A munkabérfizetési kötelezettség akár egyszeri, részleges elmulasztása alapos indoka lehet a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésének, mivel az befolyásolja a munkavállaló megélhetését (BH2020.215.).

[60] A vállalkozási szerződéssel összefüggő munkabér igény a kifejtettek szerint nem volt alapos, ezért ezzel összefüggésben az Mt. 78. § (1) bekezdése a) pontja szerinti magatartás sem volt megállapítható. Azonban a felperes a perbeli jognyilatkozatban a jutalomként feltüntetett munkabér elmaradására is hivatkozott és az alperes nem vitatta, hogy a 2022. augusztus hónapra járó 200.000 forintot felszólítás ellenére nem fizette meg a felperesnek. Ezt a mulasztást az alapján kellett értékelni, hogy a jelzett összeg a havi alaphír része volt és nem jutalom. Több indok esetén akár egyetlen indok is megalapozhatja a jognyilatkozat jogszerűségét (EBH2018.M.18.), ezért az azonnali hatályú felmondás – a 200.000 forint kifizetésének elmaradása miatt - jogszerű volt, a felperes alappal igényelte az Mt. 78. § (3) bekezdése szerinti jogkövetkezményeket.

[61] A fellebbezés az összecszerűség tekintetében részben volt alapos, mivel nem a felperes által megjelölt, vállalkozói díjba foglalt összeggel kellett számolni. Az Mt. 152. § (1) bekezdése alapján a felperes távolléti díja megállapításakor a módosult munkabérét kellett figyelembe venni, azaz a havi minimálbérhez hozzá kellett adni a bruttó 200.000 forintot. A másodfokú bíróság erre tekintettel havi 465.000 forint alapján határozta meg a marasztalási összegeket. A végkielégítésre vonatkozó döntés az Mt. 77. § (3) bekezdésének d) pontján alapult, 4 x 465.000, azaz 1.860.000 forint megfizetésével. A felperes 70 nap felmondási időre járó távolléti díj megfizetését kérte, azonban az Mt. 70. § (3) bekezdése és 69. § (2) bekezdésének g) pontja alapján a munkavállaló az azonnali hatályú felmondása esetén a felmentési időre, azaz a felmondási idő felére járó munkabérre jogosult. Ezért a másodfokú bíróság 35 napra 23.250 forint napi bér alapján, 813.750 forint távolléti díj megfizetésére kötelezte az alperest. A marasztalási összegek után járó késedelmi kamatról a kereset szerint rendelkezett a Ptk. 6:48. §-a alapján.

[62] A kifejtettek alapján az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az elmaradt munkabér és az azonnali hatályú felmondás jogkövetkezményei tekintetében részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[63] Az elsőfokú ítélet megváltoztatása kihatott a pernyertesség - pervesztesség arányára, ami érintette a perköltség viselés és az elsőfokú illeték kérdését.

[64] A felperes részben, 16%-ban lett pernyertes. Az elsőfokú eljárásra vonatkozóan a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján 381.000 forint perköltséget számított fel, ezt kellett arányosítani a pernyertességhez igazodóan, amit a másodfokú bíróság 60.960 forintban határozott meg. Ezt le kellett vonni az alperest a pernyertessége arányához (84%) igazodó perköltség összegéből. Az alperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján számította fel az elsőfokú perköltséget, ami 640.676 forint. Ebből kellett levonni a felperest megillető előbbi összeget és a felperes ezen különbözet, 579.716 forintnak megfelelő elsőfokú perköltség megfizetésére köteles.

[65] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megváltoztatásával kötelezte az alperest a marasztalási összeghez igazodó (2.873.750 forint) elsőfokú illeték megfizetésére, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdése alapján.

Záró rendelkezések

[66] A fellebbezési eljárásban is irányadó volt a 16-84%-os pernyertességi arány az alperes javára.

[67] Az alperes a másodfokú perköltségigényét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjai alapján számította fel azzal, hogy nem érvényesített áfa-t. Az összeget a másodfokú bíróság 640.676 forintban határozta meg, ennek 84%-a 538.167 forint. A felperes 375.000 + áfa összeget számított fel, aminek a 16%-a 60.000 forint. A felperes, mint nagyobb részben pervesztes fél, a kettő különbözetét köteles megfizetni az alperesnek.

[68] Az alperest terhelő fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés az Itv. 46. § (1) bekezdésén alapult, igazodóan a marasztalási összeghez. Az illeték megfizetéséről az Itv. 78. § (4) bekezdése tartalmaz rendelkezéseket, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2a) bekezdésére. A felperest terhelő fellebbezési illetéket

a munkavállalói költségkedvezményre tekintettel az állam viseli a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján.

[69] A másodfokú bíróság tájékoztatja az alperest, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 illetékbevételi számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

Budapest, 2025. június 26.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró